

Universitätsbibliothek Paderborn

**Martini Bonacinæ Vtrivsque Signatvræ Referendarii
Compendium Omnium Operum de Theologia Morali,
omnibusque conscientiæ nodis**

Bonacina, Martino

Coloniæ Agrippinæ

Religio, Religiosi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41152

rum, oportet verò ratificationem fieri animo validandi a-
rum alias nullum. Operet) vid Navar. cons. 44. de regul
Factum alicujus nomine, validatur tempore, quo ipse
ratificat.

Ratificatione.

Factum tuo nomine, seu tui contemplatione, cum posset
tuo agi mandato, si ratum habes, censeris mandasse, non tan-
tem peccatas mandantis incurris, nisi id exprimatur lege. V.
Graff l. 2 c. 127 n. 7. q. 1 vid Syl. consensus n. 6. Ang. eod. n. 4.
Navar. 17. num. 133. Pœnas) Fel. & alii putant, ratum haben-
tem homicidium irregulariter fieri. Spec. de disp. & Cov. in
dem. si furiosus p. 2. §. 2. num. 4. negant.

Religio, Religiosi.

Vid. v. Apostata, Monasterium, Munera, Simonia, Suspensio,
Votum,

1. Religiosi non tenentur ad clausuram perpetuam, &
clausuræ violatio respectu illorū, non est peccaminosa mor-
taliter, per se loquendo, tom 1. De Clauſura, & pœnia viola-
tibus iſiis impositis, quæst 2. punct. 1 num. 2.
2. Religiosus excusat ab omni culpa excundo à mona-
sterio, quando obtinuit licentiam Superioris expressam vel
licitam, juxta præscriptum religionis, quæ licentia licet
concedi non potest à Superiore, nisi aliquam legitimam il-
lius concedendæ causam habeat; imò religiosus non solum
potest, sed & tenetur nonnunquam monasterio egredi ut pa-
rentibus subveniat, d. qua re vide v. Lex. ibid. n. 3. & 4.

3. Multis modis & multiplice occasione clausuram vi-
olare possunt religiosi: ut dimittendo habitum, matrimonium
contrahendo &c Religiosus autem acite vel expressè pro-
fessus dicitur dimittere habitum, quando habitū deponit ad
sic incedendum, vel ad se occultandum, ita ut eo deposito
nequeat religiosus dignosci. Religiosus ergo in omni loco
& tempore habitum suæ religionis deferre debet, saltem ex
honestatis debito. ibid. punct. 2. num. 2. & 3.

4. Religiosus excommunicationem incurrit, non solum
dum totum suæ religionis habitum dimittit, verùm etiam
dum partem detinet, alia dimissa, sed ex parte retenta nequit
religio.

religiosus dignosci. Idem dic de religioso occultante vel suæ religionis alio habitu super imposito: & de eo qui accedit ad aliquem locum sine habitu, etiamsi facultatem à suo Superiore ad illum locum accedendi obtinuerit. Similiter religiosus non deferens habitum in suo monasterio, excommunicationem incurrit juxta' probabiliorem sententiam. *ibid. num. 8 & seq.*

5. Adverte tamen, religiosum non incurrere excommunicationem ob quamlibet habitus dimissionem, ut si frat. g. causa servandæ vitæ dum per loca Turcarum vel inimicorum transiturus est: aut si dimittat ignorans prohibitionem, aut causa alicujus ludicrae actionis, aut ad assumendum habitum alterius religionis strictioris, modò non assumat contraria; nam religiosus ita assumens, incurrit excommunicationem, licet multi Doctores oppositum sentiant. *ib. n. 13 & 14.*

6. Religiosus dimittens habitum ad tempus, incurrit excommunicationem, etiamsi animum habeat illum iterum assumendi, secùs dicendum si dimittat tantum ad modicum & breve tempus, ex g. ad dimidiā, vel etiam ut plurimum ad integrā horam; etiam si intentionem habuerit diutius dimittendi. *ibid. n. 19. & 20.*

7. Religiosi Societatis Jesu dimittentes habitum religiosum in partibus ubi sacerdalem habitum non assumunt, ligantur excommunicatione. Idem dicendum de Religioso promoto ad beneficium parochiale alicujus Ecclesie, si dimittat habitum suæ religionis. *ibid. n. 24. & 5.*

8. Religiosus creatus Episcopus non tenetur sub excommunicatione habitum suæ religionis deferre, quidquid sentiant multi in contrarium: quia religiosus factus Episcopus eximitur ab omnibus regulis & statutis religionis. Idem dic de religioso ad dignitatem Abbatis electo, habente propriâ diocesim nulli Episcopo subjectam: quamquam religiosus creatus Episcopus vel Abbas cum dignitate quasi Episcopali, tenetur adhuc tribus votis religionis. *ibid. num. 26. & 13.*

9. Religiosus ad Cardinalatus apicem elevatus, non subicitur excommunicatione non deferendo habitum suæ religionis. *ibid. num. 9.*

10. Religiosus dimittens habitum suæ religionis excommunicationem incurrit, etiamsi physicam vel leges sine Superioris licentia audire non intendat. *ibid. n. 30.*

11. Religiosus professus matrimonium sine licentia Papæ contra

contrahens, aut proficiscens ultra mare sine licentia sui Superioris in scriptis expressa, excommunicationem incurrit, etiam si faciat absque pravo animo vel scandali periculo. Et Superior concedens facultatem alicui religioso litterato, sed non provido vel experto, transferendi se ad partes transmarinas in quibus pauci fideles reperiuntur, non eximitur ab excommunicatione. *ibid. punct. 3 & punct. 4. num. 1. & seq.*

12. Superior alicujus ordinis non incurrit excommunicationem transferendo se ultra partes transmarinas sine licentia. *ibid. punct. 4. num. 8.*

13. Omnes Monachi & Canonici regulares non habentes administrationem adeuntes curias Principum ad nocendum suis Prælatis aut monasteriis, excommunicationem ipso factio incurront, etiam si nullum damnum re ipsa inferant. Ita Clement. I in agro. de stat. monach. Nec refert quod ad praefatas curias accedant cum licentia generali suorum Prælatorum, *ibid. punct. 5. n. 1. & 6.*

14. Monachus qui bono animo curiam ingressus est, sed postea in curia commoratur intentione damnum inferendi suis Prælatis vel monasteriis, excommunicationem non videtur incurrire, juxta probabilem D. Bonacinæ opinionem. *ad num. 4.*

15. Religiosus accedens ad praefatas curias animo nocendi alteri religioso, vel alteri religioni seu monasterio, non incidit in excommunicationem: textus enim loquitur de non centibus suis Prælatis aut monasteriis. *bid. num. 9.*

16. Adverte tamen, accedentem ad curias Principum animo nocendi, excusari ab excommunicatione, si hoc faciat ex ignorantia etiam crassa & supina, modo non sit conjuncta cum ingenti temeritate. *ibid. num. 14.*

17. Religiosi accedentes ad studia, seu proficiscentes alio, id est extra oppidum sui monasterii, sine licentia sui Prælati & consilio Conventus, vel majoris partis, laqueo excommunicationis obstringuntur. Hinc sequitur, accedentem ad studia sui oppidi sine licentia sui Prælati, non incurrire hanc excommunicationem. Idem dicendum, si accedat ad aliud monasterium sue religionis, in quo studia exercentur: nam hic non dicitur accedere ad studia, sed potius mutare cœnobium. Imò religiosus transferens se ad aliud monasterium sue religionis intentione dandi operam studiis, quæ extra monasterium exercentur, non incurrit excommunicatio-

nem, si intentionem habeat degendi in monasterio sive religionis, *ibid. punct. 6. n. 1. 4.* & seq.

18. Generalis aut Provincialis (vel etiam Episcopus) respectu religiosorum non exemptorum, potest facultatem concedere religioso sibi subdito accedendi ad studia; quod si licentia sit invalida, videlicet obtenta per dolum vel momentum gravem, religiosus accedens ad studia, non eximetur ab excommunicatione, *ibid. num. 8.* & 9.

19. Non est necesse totum Conventum convocare dum alicui religioli concedenda est facultas exeundi ad studia sufficitque consilium petitum esse à majori parte conventus, etiam si non adsit consensus, dum Superior concedit religioso facultatem eundi ad studia *ibid. num. 10.* & 11.

20. Prælatus monasterii non afficitur excommunicatione accedendo ad studia sine licentia, quamvis forte alius de peccet, *ibid. n. 14.*

21. Religiosus è claustro, id est extra civitatem, exiens ad audiendas leges, vel medicinam, subiicitur excommunicationi, nisi ad claustrum intra bimestre redeat. Quod si exeat de claustro alia de causa, quam occasione audiendi physicam vel leges, non incurrit excommunicationem, *ibid. punct. 7. n. 1. & 5. item*

22. Religiosus non exiens animo audiendi medicinam vel leges, non videtur in excommunicationem incidere, etiam si postquam egressus est, mutaverit intentionem illas audiendi, nisi forte intra duos menses redeat *ibid. n. 7.*

23. Religiosus monasterio egressus intentione audiendi medicinam vel leges, excommunicationem incurrit, etiam si postquam egressus est, mutaverit intentionem illas audiendi, nisi forte intra duos menses redeat *ibid. n. 7.*

24. Religiosus egrediens monasterio ad docendum medicinam vel leges, non incurrit excommunicationem juxta communiorum Doctorum sententiam: quia iura loquuntur solum de exeuntibus ad audiendum. Imo docens leges vel medicinam coram religioso, non graviter peccat, nisi forte religiosus habitum dimiserit. *ibid. n. 9. & 10.*

25. Novitus non ligatur excommunicatione exiendo è claustro ad audiendas leges vel medicinam, *ibid. n. 14.*

26. Magistri seu Doctores qui religiosum postquam dimisit habitum, medicinam, aut leges, seu jus civile docere, aut in scholis scienter retinere, seu excipere dum lectio ha-

betur; p
natur
tra scho
27. l
ligiosus
commu
schola;
expelle
pelli ne
29. gionem
tit jus p
29. C
hemi su
religio
byterat
quiden
tare an
firma v
expend
detrach
tatem
ha fide
ad exp
30. folium
buscur
libus;
religio
31. religio
tiore
ti; in
Episc
32. perag
debet
petir
33. trans
lato

betur, præsumunt, excommunicationis pena ipso facto puniatur; & hoc verum est sive doceantur in scholis, sive extra scholas. *ibid. punct. 8. num. 1. 3. & 7.*

27. Doctor seu Magister docens aliquos dum novit religiosum in domo propinqua ipsum audire, non ligatur excommunicatione. Quod si advertat religiosum adesse in sua schola, qui dimissio habitu intendat ipsum audire, debet eum expellere, & si admonitus exire nolit, & sine scandalo expelli nequeat, dimittat lectionem. *ibid. num. 10. & 11.*

29. Licitus est transitus ab una ad aliam arctiorem religionem, nisi aliud obstat, quia cuilibet jure naturæ competit jus perfectionis virtutis capessendæ. *ibid. punct. 9. §. 1. n. 1.*

29. Quæres, an licitum sit alicui novitiatum vel professiōnem suscipere animo firmo vel dubio transeundi ad aliam religionem, cum studiorum cursum perfecerit, vel ad presbyteratus ordinem promotus fuerit. Respondendum posse quidem ad arctiorem religionem transire, sed graviter peccare ingrediendo religionem, vel profitando cum prefata firma vel dubia intentione, tenetur tamen ad restitutionem expensarum quas monasterium subiit in ipso alendo, & ipse detrahere potest estimationem laboris & ministerii in utilitatem monasterii exhibiti; secus dicendum de novitio bona fide religionem ingresso, si enim ille exeat, non tenetur ad expensas. *ibid. num. 2.*

30. Transitus ad arctiorem religionem conceditur non solum jure humano, verum etiā jure naturali divino, quibuscumque religiosis, etiam conversis vel oblatis, & monachis; imo & conventus totus transire potest ad arctiorem religionem, nisi forte aliud obstat. *ibid. §. 2. n. 1. & seq.*

31. Prælatus religionis advolare potest ad perfectionem religionem. Item Episcopus regularis transire potest ad arctiorem religionem petita prius à Summo Pontifice licencia; imo potest ad laxiorem transire, postquam renuntiato Episcopatu, nolit ad priorem redire. *ibid. num. 6. & seq.*

32. Transiens de una religione ad aliam, tenetur novum perager novitiatum in secunda religione ad quam transit, debet enim ante professionem illius onera & asperitates experiri. *ibid. num. 10.*

33. Volens ad arctiorem religionem transire, licentiam transeundi petere debet à suo Superiore, & ei transitus causam aperiens; ita expresse habetur in cap. licet, de regulari. Et

Prælatus non debet religiosum alterius religionis laxioris transmittere, dum illi denegatur à suo Superiori licentia transiendi; nisi ei constet licentiam à Superiori prioris religionis nique & indiscrete denegari. Professio in arctione religionis facta, valida est, etiam si petita vel obtenta non fuerit licentia: *Ibid. §. 3. difficult. 1. n. 1. &c. seqq.*

34. Religiosus qui licentiam transcundi ad aliam religionem obtinuit, prius inquirere debet religionem à qua recipitur antequam monasterio egrediatur, alioquin obligationem clausurae violat. *Ibid. n. 5.*

35. Religiosus volens transire ad arctorem seu asperiorum religionem, licentiam petere potest ab immediato Superiori monasterii, aut à Provinciali vel Generali, non tenetur tamen licentiam a conventu petere. *Ibid. n. 9. & 10.*

36. Monialis volens ad arctorem religionem transire, nea satis facit petendo licentiam ab Abbatisla, sed hujusmodi licentia petenda est à Prælato cui subest monialis, sive is sit Episcopus, sive Prælatus regularis. *Ibid. n. 11.*

37. Summus Pontifex non potest in fôro conscientiæ humani transcundi ad laxiorem religionem concedere sine sua causa, quia facultas transcundi ad laxiorem, continet communicationem voti in minus, consequenter continet quamdam dispensationem, sed Papa non potest sine justa causa in voto, seu jure divino dispensare, ergo, &c. *Ibid. n. 14.*

38. Religiosus facultatem habens transcundi ad quamlibet laxiorem religionem, non potest ingredi religionem equum militarium, nisi id disertis verbis exprimatur, quia licet ejus virtus religiosi, non tamen sub communis religiorum nomine comprehenduntur. *Ibid. n. 15.*

39. Transitus ab una religione ad aliam fieri debet sine notabilis damno vel infamia prioris religionis, bono zelo seu amore majoris perfectionis: & si dubium sit, an bono vel pravo animo ad aliam religionem quis transire velit, bonus animus & zelus presumendus est. *Ibid. difficult. 2. n. 1. &c. seq.*

40. Transiens ad aliam religionem, non tenetur ad vota primæ religionis: & in secunda sedere debet juxta tempus quo in illa professionem emisit. Quod si quis ad aliam religionem transeat ut ibi sit Prælatus, finito officio remanet religiosus primæ religionis, quia qui ad religionem proficiscent, ut ibi sit Prælatus, non solet ibi professionem emittere. *Ibid. §. 4. difficult. 1. n. 1. &c. seq.*

41. Quod

41. Quando religiosus certam sedem non habet, sed ad nutum Superioris amovetur, & transmittitur ab uno monasterio ad aliud ejusdem religionis, cuius unum est caput, id est, Generalis vel Provincialis bona aut jura ab hujusmodi religioso acquisita jure communi pertinent ad totum ordinem eae religionem, & ad Generalem pertinet illa applicare cui velit monasterio, nisi aliud ferat consuetudo, vel statuta religionis *ibid. difficult. 2 num. 1*.

42. Bona que priori monasterio acquisita fuerant, remanent apud prius monasterium, dum religiosus ab una ad aliam religionem transit, nisi forte posterius monasterium cogatur religiolum suscipere *ibid. n. 2.*

43. Si monasterium aliquod inundatione, incendio, vel illa ratione destruatur, nec reædificetur, bona religiosorum devolvuntur ad monasterium ad quod transferuntur religiosi illius monasterii destructi, *ibid. n. 3.*

44. Bonorum religionis à Summo Pontifice deletæ & extinctæ, dispensatio acquiritur Summo Pontifici, si loquamur de religione exempta: si de non exempta, sed Episcopo subjecta, acquiritur Episcopo tamquam illorum dispensatori *ibid. num. 4.*

45. Religiosus transiens ad aliam religionem, non potest quidquam secum deferre, nisi à Prælato primæ religionis, vel à Summo Pontifice expresse vel tacite data sibi fuerit facultas deferendi. Item monialis non potest secum deferre dotem, dum ad sui instantiam, vel ad instantiam secundi monasterii transfertur ad aliud monasterium: & hæreditas quæ delata non fuerat antequam religiosus profiteretur in secunda religione, pertinet ad primam religionem, etiamsi tunc temporis hæreditas adira non fuerit. Adde usumfruendum alicuius rei quem religiosus acquisierat ante professionem, vel etiam post professionem, contemplatione sui, non contemplatione prioris monasterii, non remanere penes prius monasterium, sed penes secundum à die professionis factæ in secunda religione, quia ususfructus sequitur personam in dubio tamen an ususfructus relicitus sit contemplatione monasterii, vel contemplatione personæ, præsumitur relictus contemplatione monasterii *ibid. n. 5. & seq.*

46. Peculium concessum religioso ea lege ut monasterium in illud non se ingerat, alioquin illud perdat, acquiritur secundo monasterio quo ad fructus percipiendos, post-

ff. 90 Religio, Religiosus

quam religiosus professionem in secundo monasterio eadē
serit. *ibid. num. 1.* Item

47. Bona acquista à religioso postquam transit à religio-
ne capaci vel incapaci ad religionem incapacem, veletum
capacem, non pertinent ad primam religionem, modo à
secunda religione profectus sit, quia non est amplius religio-
sus prioris monasterii. *ibid. num. 12.*

48. Religiosus illud Episcopatum assumptus bona qua-
quirit à die confirmationis Pontificis, donatione, legato,
testamento, vel alia ratione, pertinent ad Ecclesiam cuius est
Episcopus, neque sibi potest acquirere, cum ratione voti
paupertatis abdicaverit à se ius acquirendi dominium. Idem
militar in religioso ad Cardinalatum electo, qui subjicitur
immediatè Summo Pontifici, & in religioso de licentia p-
pensionario. *ibid. n. 16. & seq.*

49. Mendicantes transeuntes ad non mendicantes, (ex-
cipe religionem Carthusianorum,) etiam cum facultate
Pontificis, privantur voce in Capitulo tam regulari, quam
seculari. Item privantur loco in Capitulo quoad honores,
non vero privantur loco in choro, inhabiles tamen efficien-
tia ad quælibet officia & administrationes etiam extra reli-
gionem. Excipiuntur ab his pœnis religiosi invalide profecti
in prima religione, & religiosi translati ad non mendicantes
qui iterum revertuntur ad mendicantes. *ibid. § 5. difficult.
num. 1. & seq.*

50. Fratres reformati excommunicationem incurrit
transeundo ad fratres Conventuales, aut recedendo ab obe-
dientia suorum Ministrorum. Idem dic de Capucinis re-
cipientibus fratres Minores de Observantia sine licentia Pa-
pæ, & etiā de ipsilinet fratribus de Observantia transeun-
tibus ad Capucinos sine facultate Summi Pontificis, aut sine li-
centia in scriptis suorum Provincialium ministrorum. Simi-
liter fratres Minimi ligantur excommunicatione recipien-
do fratres Minores de Observantia. *ibid. difficult. 2. num. 1.
& seq.*

51. Religiosi ordinis Humiliatorum excommunicatio-
nem incurrit, admittendo aliquem ad habitum vel profel-
tionem sui ordinis. Hæc prohibitio edita fuit à Pio V. in Bulle
Quemadmodum, in detestationem nefandi sceleris atten-
tati a Farina religioso illius ordinis contra S. Carolum, quem
celopo ad accemptare intendebat. *ibid. num. 4.*

§ 2. Reli-

52. Religiosi cujuscumque ordinis excommunicationem incurunt recipiendo Patres Societatis IESU non obtenta à Generali licentia. Eadem excommunicatione ligantur ipsi met Patres, sine præfata licentia transeuntes ad aliam religionem, & dantes ad id auxilium *ibid. num. 5.*

53. Religiosi claustrales recipientes Minores sine licencia Summi Pontificis; & religiosi Minores recipientes fratres ordinis Prædicatorum, excommunicatione subjiciuntur. Minimi quoque subtrahentes se ab obedientia Correctorum, & Tertiarii Eremitæ deferentes habitum Minimorum excommunicationis gladio feriuntur. *ibid. num. 6. & seq.*

54. Præpositus Generalis præclaræ Societatis IESU facultatem suis religiosis, etiam solemniter professis, concedere potest transiundi ad quaslibet religiones, & huic soli id specialiter concessum est. *ibid. n. 16.*

55. Religiosus mendicans excommunicatione ligatur transiundo ad non mendicantes, etiamsi religio ipsius instituta fuerit post legem hujusmodi transitum prohibetem. Ejectus tamen in perpetuum, & habitu privatus, à religione mendicantium transire potest ad non mendicantes, quia verosimile non est Summum Pontificem velle viam ad perfectiore statum excludere *ibid. n. 18. & 19.*

56. Religiosus invalide professus non tenetur ex vi professionis regulam aut vota servare, sed intra quinquennium tenetur reclamare, aut professionem ratificare, saltem dum professio irrita fuit per illius culpam. Ad validam autem professionis ratificationem requiritur novus consensus, quo religiosus sciens præcedentem professionem invalidam esse, eam approbat, volens ut ex tunc teneat & firma sit, sive approbet verbis, sive factis, sive etiam solo animi consensu, usi actus professorum faciat intentione approbandi professionem. Ratificatio professionis non videtur exigere ad hoc ut sit valida novum consensum ex parte acceptantis seu religionis. Ut autem religiosus invalide professus professionem ratificet, non tenetur novum peragere novitiatum, si novitiatus præcedens expletus fuerit. Probabileque est religiosum qui professionem ratificavit seu posse privilegiis religionis, ac si ab initio valide professionem emisisset, aliis religiosis ignorantibus nullitatem professionis. *ibid. punct. 10. difficult. n. 1. & seq.*

*Quibus ex causis religioso competit jus reclamandi
contra professionem.*

57. Causæ reclamandi sunt hæc :

Defectus legitimi consensus, dum quis professionem memrit, ut si v. g. emisit per vim, aut metum gravem, aut tempore dementiæ, aut si professionem celebravit sub conditione de futuro; hæc enim non est valida ante conditionis eventum. *ibid. difficult. 2. §. 1 n. 1. & seq.* Item

58. Defectus integri novitiatus, ut dum professio celebrata est nondum præmisso integro & continuo novitiatus anno: annus autem novitiatus sufficere videtur ad professionem, etiam si novitus eo expleto exierit, & postea iterum admissus fuerit absque alio novitiatu. Novitiatus hoc tempore peragi debet in habitu religionis, & in legitima ætate id est in pubertate completa. *ibid. §. 1. & seq.* Item

59. Defectus legitimæ ætatis : legitima autem ætas in religione tam virorum quam mulierum, est annus decimus sextus completus ex Trident. *sess. 25 cap. 15. de regul. Bisexti* dies computandus videtur in legitima ætate ad professionem requisita. Ætas computanda est à die nativitatis, non autem à die conceptionis, licet multi contrarium sentiant, saltem dum favorable est pròli ita computari. *ibid. §. 3. n. 1. & seq.*

60. Defectus sui juris, ut dum v. g. quis seipsum alteri seu religioni valide tradere non potest: talis est vir conjugatus, aut servus, qui invita conjugé aut domino religioni se obstringere nequit, nisi forte conjugatus perpetui divorcius causam habeat. *ibid. §. 4.* Item

71. Defectus legitimi sexus: ut si femina in religione virorum, aut vir in religione monialium professionem emisit, hujusmodi enim professio irrita est. Hermaphroditus potest contra professionem reclamare, etiamsi profesus sit in religione virorum, & virilis sexus in eo prævaleat; quamvis enim professio valida sit, inminet nihilominus maximum scandali periculum. *ibid. §. 5.* Denique ultima causa reclamandi, est

62. Defectus legitimi Superioris professionem acceptantis, dum professio facta fuit illi qui eam acceptare non poterat; potestas autem admittendi jure communi, præcisus pri-

vilegiis,

permeat

sentiu

co. Hin

accepta

terii e

tute. 161

63.

vel sup

professi

alium, c

seniur.

64.

dente

modo

65.

causa l

exiali

66.

quatu

habitu

reasu

67.

exire

no au

68.

die p

festiu

9 d

cello

nulli

seq.

6.

plo

dene

niu

tanc

uxo

tan

lice

tan

vilegiis, constitutionibus, & consuetudine in contrarium, penitet ad immediatum conventus Superiorum cum consensu conventus, vel ad alium ipso directe superiorum in officio. Hinc collige, Abbatissam posse professionem monialium acceptare, Episcopum vero non posse quemquam in monasteriis exemptis propria auctoritate ad professionem admittit. *Ibid. §. 6.*

63. Professio validè acceptari potest ab excommunicato vel suspenso, nisi forte suspensus sit à potestate admittendi ad professionem; immo professio acceptari & admitti potest per alium, quia quæ per alium facimus, per nos ipsos fieri censentur. *Ib. n. 7. & 8.*

64. Professione irrita defectu admittentis, convalescit accedente consensu & ratificatione illius qui potest admittere; modo nomine illius acceptata fuerit. *Ibid num. 9.*

65. Impotentia ad servandam religionis regulam non est causa sufficiens ad reclamandum contraprofessionem, cum ex alii potentia professio non reddatur irrita. *Ib. n. 10.*

66. Reclamare intendens, non auditur dimisso habitu, quamquam is, qui dimisso habitu reclamare volebat, & ob habitu dimissionem auditus non fuit, possit postea reclamare assumpto habitu. *Ibid. difficult 3. n. 1. & 2.*

67. Religiosus invalidè professus in foro conscientiae, licet extrempotest, si obstet alia circumstantia, dum in foro exteriori nullitatem suæ professionis probare non potest. *Ib. n. 3.*

68. Tempus intra quod reclamatio permittitur, incipit à die professionis inclusivè, usque ad quinquennium sive professio expresse sive tacite emissa fuerit. Ita Trident. ss. 25 cap. 9 ad reg. lar. Hoc tempus quinquennii ad reclamandum concessum, incipit à die professionis, etiam respectu illius qui nullitatem professionis ignorabat. *Ibid. difficult. 4 num. 1. & seq.*

69. Impeditus ad reclamandum intra quinquennium, elapsi quinquennio non potest amplius reclamare; cum Tridentinum loco citato denegetur, religiosum ultia quinquennium audiendi ob pacem & tranquillitatem religionis, & ad vivendas lites. Quare vir conjugatus professus ab eaque licentia uxoris, non potest elapsi quinquennio reclamare; concedo tamen, uxorem repetere posse virum prof. ss. absque sua licentia. Similiter impedimento perpetuo professionem irritante laborans, elapsi quinquennio audiri potest, si manifeste

Ita constet tale impedimentum adesse. *Ibid. num. 4. § 4.*

70. Religiosus reclamans contra professionem validam, sciens validam, sed falsis testibus probans invalidam esse, & ob id resiliens a religione, graviter peccat, & penas Apostatarum incurrit; alisque verè est apostata; discedit enim ab que debita licentia a religione animo ad illam non redeundus quod si reclamet contra professionem invalidam, mortaliter non peccat *Ibid. difficult. 5. num. 1. § 2.*

71. Susceptio facrorum ordinum non sufficenter indicat religiosum tacite ratificasse professionem. *Ibid. n. 3.*

A D D I T I O

Atre alieno supra facultates obstrictus, et si olim ingredi poterat religionem, & sic quasi cedere bonis, nunc tamen non potest admitti, nisi prius satisfaciat creditoribus, ex non Constitut. Sixti V. addita moderatione Gregor. XIV.

Novitus non tenetur ad præcepta religionis, nec egredii ad expensas, *Syl. Religiosus 5. n. 6.*

Dum quis est in religione, non tenetur ad vota ante facta, nec ad juramenta, quæ sunt Religioni incompatibilia, nec ad penitentias injunctas, *vid. gl. 33. q. 2. ad moneo.*

Professus celato morbo contagioso, expelli potest de religione. *Nav. conf. 40. de reg. 35.*

Religiosus beneficiarius potest de fructibus disponere, si secularis, & Ecclesiæ suæ acquirit, non monasterio: secundum Navar. idemque censet de Abbatore & Priore, esse enim Abbatiam & prioratum beneficia Ecclesiastica. *Emm. sapientat. hos non posse plus quam regula eis permittit. Nav. reddit. Eccles. q. 1. mon. 8. vid. Mol. dist. 276. n. 5. 6. Less. i. e. dist. 1.*

Religiosus potest appellare à sententia injusta superiens potest & agere contra superiorum, in utilitatem monasterii, *vid. c. ex parte. de accus. & eum delicta. de rescrisp. Appellat. D. Thom. a 2. q. 69. art. 3. vid. Sal. q. cit. & art. 10.*

A D D I T I O

Reliquia.

Vide etiam *Oratio, Processio.*

Cohi possunt privatum rel. quæ ejus, qui creditur esse in culto. De cultu reliquiarum, *vid. Azor. l. 9. c. 8.*

Reliqu
69. art. 4.
p. Nav
vers. reliq
De cer
cap. 6. Sta
2. § 11.

Licent
su princi
ut curet s
centibus
ud vers.
Repre
injur.

Vide

1. Re
nefic un
biat in
obligati
2. Par
tiam si
dister u
niv nec
ventur
locum c
recurr
suscipi
quem i

3. C
tra par
te con
modo
vid. n.